Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 135

Anadolu Yakası

İşçi-Emekçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000
Ağustos 2004

"Ekonomik büyüme!" patronlar için daha çok kâr, işçiler için daha çok sömürüdür!



Kapitalist sömürüye hayır!

"Ekonomi tıkırında"! yalanı sürüyor... Cepleri dolan kim?

Azgın sömürüye seyirci kalmayalım!



Tayyip Erdoğan, Kayseri'de işçilerin önünde yaptığı konuşmada, "Bekleyin, hükümetimizin üçüncü yılında cepleriniz dolacak" dedi. İşçilere bunları söyleyen Tayyip, başbakan olduğu ilk günden bu yana patronlara uşaklık ediyor. AKP, mecliste çoğunluğa sahip olmasının da etkisiyle işçi-emekçi düşmanı yasaları peşpeşe çıkardı. Özellikle kölelik yasasını meclisten geçiren hükümet, sermaye önünde rüştünü ispatlamıştır.

Yaklaşık bir ay önce açıklanan asgari ücret zammı %5'ti. Yani 5 milyon işçi 318 milyona talim yapmaya mahkum edildi. Patronlar da, 6. ayda yapmaları gereken zammı, asgari ücrete yapılan artışla sınırlı tutuyorlar. İşçilerle alay etmek anlamına gelen bu gülünç zam milyonlarca işçiye fiilen dayatılmıştır. Patronların birçoğu ise, 6. ay zamlarının sözünü dahi etmek istemiyor.

Oysa sömürücü sınıf ve onların hizmetindeki medya, ekonomide büyüme olduğu yalanını tekrarlıyorlar. Ekonomideki büyümeden dolayı Erdoğan ve takiyyeci takımı, asalak patronların övgülerine mazhar oluyorlar.

Gerçekten de patronların kasaları günden güne doluyor. Ama ne pahasına?

Kölelik yasasının parça parça uygulandığı fabrikalarda, "daha az işçi, daha çok iş" kuralı geçerli oluyor. Üretim ve ihracat artıyor, sömürücü asalakların kasaları doluyor, "ekonomi tıkırında"! Ama işsizlik çığ gibi büyüyor, işçi sınıfının sınırlı olan kazanımları gaspediliyor, örgütlenen işçiler kapı önüne konuyor, patronlar ses çıkaran her işçiye "beğenmiyorsan işte kapı" diyorlar... İşsiz kalma kokusu duyan işçiler ise, bu arsızlığa seyirci kalıyor. En azından çoğunluk suskun. Ürettiğimiz değerlere el koyan patronların serveti günden güne artarken, bizim sefaletimiz büyüyor. Biz, asalaklar için bolluk üretirken, kendimiz için yokluk üretmiş oluyoruz. Evet akıl almaz görünüyor. Ancak azgın sömürü üzerine kurulu olan kapitalizmin temel mantığı ve işleyişi budur.

Hal böyleyken, ne yabancı ne de yerli sermayenin gözü doymuyor. Çünkü sermayenin varlık nedeni "kâr, daha çok kâr"dır. İMF'nin, emeklilerin maaşına göz dikmesi, işçi ücretlerinin düşürülmesini istemesi bunun son örneğidir. Bununla da yetinmiyorlar, işe yeni girenlerin emekli olabilmesi için tam 9 bin işgünü prim yatırmalarını zorunlu kılan bir yasa hazırlıyorlar.

Sermaye uşakları bu yasaları uygulayabilirse eğer değil emekli olmak, emekliliği hayal etmek bile zor olacak. Zira milyonlarca işsizin varlığı durumunda patronlar 18-25 yaşları arasında işçi arıyor. 30 yaşını aşmış işsizlerin iş bulması dahi bu kadar zorken, patronlar, istediği zaman işçiyi kapının önüne koyabiliyor. Bu durumda hangi "talihli" işçi 9 bin gün sigortalı çalışabilecek, kimin ömrü buna yetecek?

İşçi ve emekçiler sorunlarına seyirci kaldığı sürece bu asalakların hem cepleri, hem de kasaları daha fazla dolmaya, bizlerin açlık ve sefaleti ise daha fazla artmaya devam edecek. Bu durumun kendiliğinden değişmeyeceği açıktır. Bu değişimi takiyyeci patron uşaklarından beklemek ise, abesle iştigaldir. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesi sömürüye ve sömürü düzenine karşı mücadelenin tek güvencesidir.

Bültenin ulaştığı tüm işçi arkadaşlara çağrımızdır!

Sizin yapacağınız her katkı (yazı, mektup, röportaj, haber, şiir vb.) bülteni daha canlı, etkili ve güçlü kılacaktır. Katkılarınızı bülteni size ulaştıran işçi arkadaşlar aracılığıyla yapabileceğiniz gibi posta ve e-mail ile de ulaştırabilirsiniz.

İşçi arkadaş!

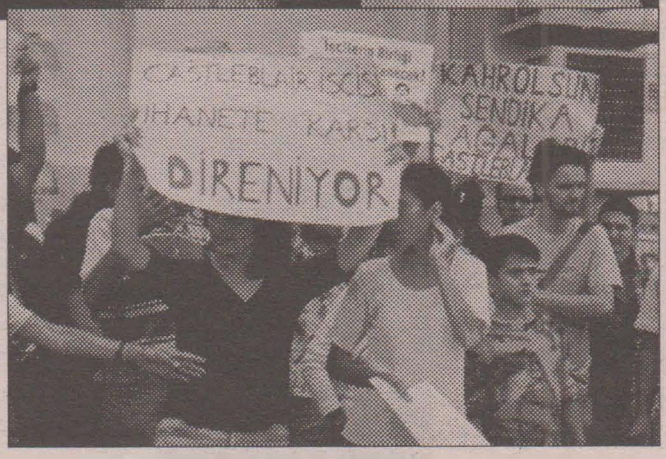
Bülteni oku-okut fabrikanda ve çevrende dağıt!

Adres : Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul**
e-mail adresi: ayiep@mynet.com

Castleblair direnişinden öğreniyoruz!

İşten atılan Castleblair işçilerinin direnişi devam ediyor. Hatırlanacağı gibi Castleblair işçileri zor bir dönemde, büyük emekler harcayarak DİSK-Tekstil Sendikası'nda örgütlendiler. Bu süreçte patronun birçok saldırısını boşa çıkardılar. Ama daha sonra örgütlenme çalışmasının yükünü taşıyan öncü işçiler işten atıldı. Aylardır imzalanmayan TİS ise ertesi günü imzalandı.





Castleblair işçileri, Kıraç gibi fabrikaların yoğun ama örgütlü işyerlerinin çok az olduğu bir bölgede sendikalaştılar. Üstelik sınıf hareketinin geri olduğu bir dönemde bunu başardılar. Sık sık tekstil işkolunda örgütlenmenin zorluğundan bahseden sendikal anlayışın temsilcileri örgütlenme çalışmasının yükünü çeken işçileri patronla elele verip işten attırıyorlar. Harcanan onca emeğin karşılığı bu mu olmalı? Bunun adı ihanet değilse nedir?

İşte Castleblair işçileri hem patronun saldırılarına, hem de işçilerine sahip çıkmayan sendikal zihniyete karşı mücadele ediyorlar. Bu, direnişe ayrı bir anlam ve önem katmaktadır. Bugün bizler sefalet ücretlerine mahkumsak, bugün esnek üretim birçok işyerinde uygulanıyorsa bunda işbirlikçi sendikal anlayışın önemli bir payı vardır. Bu anlayışın temsilcileri, kölelik yasası ve mezarda emeklilik saldırısına karşı ciddi anlamda hiçbir şey yapmadılar. Bu saldırılara karşı bırakın mücadeleyi örgütlemeyi, patronlarla el ele verip bu saldırıların hayata geçmesine katkıda bulundular. Sermaye ile yapılan işbirliğinin en ibret verici örneği hükümet, patronlar ve sendika temsilcilerinin içinde yer aldığı ESK'dır (Ekonomik-Sosyal Konsey). Sömürücü asalakların isteği doğrultusunda kurulan ESK, İMF-TÜSİAD saldırı programlarının uygulanmasını kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramamıştır.

Castleblair işçilerinin direnişi patrona karşı olduğu gibi aynı zamanda ihanetçi sendikal anlayışa karşı da direnme gerekliliğini ve bunun mümkün olduğunu göstermiştir. Bu yönüyle direniş önemli bir adımdır. Bu direnişten sonra işçiyi satan zihniyetin taşıyıcıları, bu uğursuz rollerini artık eskisi kadar kolay oynayamayacaklardır. Bugüne kadar bunu kolayca yapabilmelerinin sebebi bizim suskunluğumuzdur.

Herşeyin olduğu gibi ihanetin de bedeli vardır. Bu bedeli onlara ödetmek ise işçi sınıfının boynun borcudur. Sendika ağalarına karşı "Ya görev başına ya da kapı dışına!" diyebilmenin yolunu gösteren Castleblair işçilerinin direnişi bu yönde atılmış anlamlı bir adımdır.

***Bir metal işçisi*/Pendik**

İş kazalarını önlemek işçilerin elindedir!



Bizler işçiyiz köle değil. Bazı şeylerin bilincine varmalı ve kendimizi ezdirmemeliyiz. Onbinlerce işçinin çalıştığı tersanelerde iş güvenliğinin olmaması bizleri hiç mi huzursuz etmiyor? Her gün birkaç işçi kardeşimiz iş kazalarından (cinayetlerinden) dolayı ölmekte ya da sakat kalmaktadır. Bizler de bu olaya patronların dediği gibi "iş kazası" diyoruz ve geçiyoruz.

Tüm alanlarda olduğu gibi tersanelerde de üretim biz işçiler sayesinde yapılıyor. Yani biz yoksak üretim de yok, hayatta yok demektir.

Ama biz işçiler bilinçsiz kaldığımız için haklarımızı arayamıyoruz. Bu yetmiyormuş gibi bir de işçiyiz diye ezik kalıyoruz. Tabii ki haklar bireysel değil çoğunluk olarak aranır. İşçiler birbirine sahip çıkarsa daha rahat bir şekilde çalışma ortamı yaratılabilir.

Çalışmakta olduğumuz işyerlerinde işçinin güvenliğini sağlayabilecek bir çalışma yapılmıyor. İş kazası geçiren bir işçinin kapısı neden açılmıyor, niye biz bu kadar güçsüz bir sınıf mıyız?

İş kazaları hepimizin başına gelebilir. Yani patronlar daha çok kâr etsin diye her gün ölümle, sakat kalmakla yüzyüzeyiz. Bunu durdurabilmenin tek yolu örgütlü gücümüzü harekete geçirmektir.

İşçi cinayetleri ve taşeronlaşmaya son!

Tuzla tersanelerden genç bir işçi

Hergün iş cinayetlerine kurban gidiyoruz...

Sıranın bize gelmesini mi bekliyoruz?

Ben 19 yaşında liseli bir öğrenciyim. Yaz tatilinde çalışmak zorunda olduğum için tersanede işe girdim. Tersaneye girmeden önce işçilerin nasıl ezildiğini ve sömürüldüğünü bilmiyordum. Onlarla aynı ortamı paylaştıktan sonra işçilerin ne kadar zor koşullarda çalıştığını anladım.

İşçileri bir mal gibi gören ve sömüren patronlar, "daha az para, daha çok iş" düşüncesiyle hareket ediyorlar. Ama biz işçiler, çalıştığımız fabrikalarda haklarımızı dahi bilmiyoruz. Bilsek bile hakkımızı savunmuyoruz. Biz başkaldırıp haklarımızı savunmadıkça bu düzen böyle gelmiş böyle gider. Ama biz işçiler haksızlıklara ve saldırılara karşı örgütlenip direnmeliyiz.

Tersanelerde çalışma şartları daha da zorlaşıyor ve çekilmez hale geliyor. Varolan haklarımız gaspediliyor. Haklarımızı korumayı ve savunmayı bilmeliyiz.

Tersane işçileri hem ağır işlerde çalıştırılıp hem de can veriyorlar. Bizler bunu hep gözardı ediyoruz. "Bizim başımıza gelmez" diye bir garantimiz mi var? Bence yok! Hergün "bugün bana bir şey olacak mı, rahatça evime gidebilecek miyim" sorusunu kendimize sormuyor muyuz? Bu sorunun giderilebilmesi için iş cinayetlerinin önlemleri tam olarak alınmalı. Sigortalı olmak en temel ve doğal hakkımızdır. Bu hak tüm işçilere sağlanmalıdır.

Biz işçiler bu sorunları çözmek ve iş cinayetlerini önlemek için çaba göstermek, emek harcamak zorundayız. Çünkü sorunlar tek başına çözülmez. Zaten sorun birkaçımızın değil hepimizin sorunudur. Hepimiz azgın sömürü koşullarına ve iş cinayetlerine karşı mücadele etmekle yükümlüyüz.

Bir tersane işçisi/Tuzla

Suskun kaldığımız sürece ölümler devam edecek!



Kurulduğundan bu yana adeta işçi öğüten bir havza olan Tuzla tersanelerinde gün geçmiyor ki yeni ölümler, yaralanmalar ve sakatlanmalar yaşanmasın.

Son bir ayda "beş" işçi yaşamını yitirdi. Onlarcası ise yaralı ya da sakat kaldı. Daha dün **Selah Tersanesi**'ndeki patlamada birisi ağır üç işçi yaralandı. Yani burada yaralanmak, sakat kalmak veya ölmek sıradan bir olay. Akşam eve sağlam gidiyorsan şanslısın!

Bir de bunların yanında saatlerce tozun-dumanın içinde çalışıp ücretini alamamak var. Temmuz'un 20'sinde yine böyle bir olay yaşandı. Bu olayda asıl önemli olan sonucuydu. **Çeksan**'da çalışan (çoğunluğu taşeron işçisiydi) ve 15-60 gün arasında ücretlerini almayan 40'a yakın arkadaşımız işyeri önünde ücretlerini vermeyen taşeronu dövdü. Kısa bir süre sonra da -her zamanki gibi- polis geldi. Polisler, haksızlığa uğrayan işçilerin yanında değil, haksızlığı yapanın yanında oldu. İşçileri gözaltına alıp karakolda keyfi olarak tuttular.

Daha sonra sendikaya haber verildi. Sendika avukatının devreye girmesiyle işçiler serbest bırakıldı. Ertesi gün öğlen saatlerinde **Çeksan** önünde toplanan işçilere, yapılan görüşme sonucu ücretlerinin verileceği söylendi. Patronun tek şartı ise "sendikayı bu işe karıştırmayın" oldu.

Tuzla'nın tüm tersane patronları benzer durumlar karşısında aynı yöntemi izliyor. Onların en temel sorunu işçilerin sendikadan uzak durması. İşçilerin hiçbir şekilde örgütlenmemesi, işçilerde bu düşüncenin dahi oluşmaması. Burada asıl önemli olan da budur. İşçilerin birleşmesi, birbirine sahip çıkması sözkonusu olduğunda cin çarpmışa dönüyorlar. Çünkü birleşen işçilerin gücünü çok iyi biliyorlar.

Bir düşünün, yanı başınızda ölen bir işçi arkadaşımızın onlar için değeri nedir ki? Koca bir hiç! Ama onca sorunun sadece birkaçını konuşmanız onlar için kabustur. Onların en büyük amacı işçilerin birleşip güç olmalarını engellemektir.

Ücretleri onlar belirler, çalışma saatlerini onlar, sigorta dahi yapmazlar üstelik... Biz birleşip mücadele etmediğimiz sürece iş cinayetleri devam edecektir. Artık bu suskunluğa son vermeliyiz. Gelin gücümüzü, sesimizi ve mücadelemizi birleştirelim. Can güvenliğimiz ve haklarımız için biraraya gelip mücadele edelim.

Tuzla tersanelerden bir işçi

Alkom'da neyin pazarlığı yapılmak isteniyor?

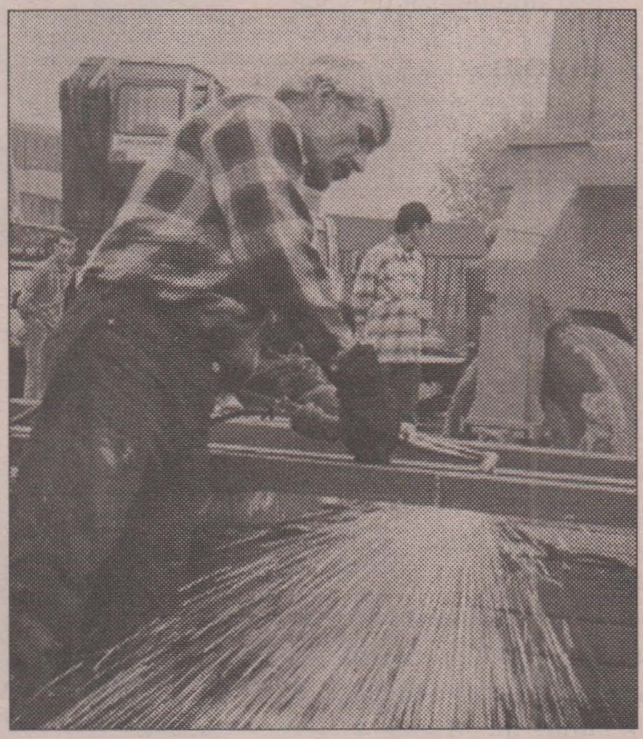
Merhaba dostlar,

Hatırlarsanız bültenimizin Mayıs sayısına Alumag -yeni adı Alkom- işçilerine seslenen, yaşadıkları sorunlara seyirci kalmamalarını isteyen bir mektup göndermiştim. Mektup çoğunlukla olumlu karşılandı. Bu sahiplenme sadece Alkom işçileri ile de sınırlı kalmadı. Ama doğal olarak bundan rahatsızlık duyanlar da oldu.

Hepimizin bildiği gibi, 16 Şubat'ta Alkom'un yeni patronu işçileri fabrikaya almak istememiş, bunun üzerine Alkom işçileri fabrikayi işgal etmişlerdi. 2 gün sonra işçilerle anlaşılıp, parça parça işbaşı yapılmıştı. Fabrika temsilcilerini ilk önce işe almamış ama daha sonraki süreçte baştemsilci hariç onlar da işbaşı yapmıştı. Patron ile Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'nin de içinde olduğu görüşmeler sonucunda, patron baştemsilciyi kesinlikle işe almayacağını belirterek görüşmelere noktayı koymuştu. Bunun üstüne baştemsilci sorunu çözmek için kendi haklarından "feragat" ettiğini söylemiş. Hatta söylendiğine göre, yöneticiler, 'bu kadar fedakarlığı neden yaptığını, sendikanın kendisine sonuna kadar sahip çıkacağını söylemiş' ama baştemsilci bunu kabul etmemiş.

Buraya kadar aslında garip olan bir durum yok ama gariplikler bundan sonra ortaya çıkmaya başlıyor. İşçiler baştemsilcinin işe dönmesi için toplantılar yapmaya başlıyor. İkinci temsilci, patrona, baştemsilcinin neden işe alınmadığını soruyor. Bunun üzerine patron **"biz onu mükafatlandırdık"** diyor. İşe almayacağını açıkça ifade edip görüşmeyi kesen patron bununla neyi ifade ediyor?

İşçiler baştemsilcinin işe geri dönmesi için iş bırakma örgütlemeye başlıyorlar. Kısa bir süre sonra, eski baştemsilci işçileri böyle bir şey yapmamaları için uyarıyor. Gerekçe olarak ise patronla görüşmelerin devam ettiğini söylüyor.



Tüm haklarından 'feragat' ettiğini söyleyen ve görüşmeleri kesen eski baştemsilci patronla neyin görüşmesini yapmaktadır?

Alkom'daki gelişmeler bunlarla da sınırlı değil. Eski baştemsilci işe geri dönebilmek için her yolu denemiş gözüküyor. Sabah'ın saat 6'sında patronun avukatı ile sarhoş bir şekilde fabrikaya geliyor. Patronun oteline ise adeta abone olan eski baştemsilci bundan sonra Alkom'a **"Endüstriyel ilişkiler sorumlusu"** sıfatıyla işbaşı yapıyor. Bu görüşmelerde neyin pazarlığı yapılmıştır? Nasıl bir anlaşma ile eski baştemsilci endüstriyel ilişkiler sorumlusu olarak işe dönmüştür?

Eski baştemsilcinin olduğu bir yerde patron eski baştemsilciye **"sen bize söz vermiştin sendika olmayacaktı"** diyor. Bunun anlamı nedir? Patronun bu sözü, eski baştemsilcinin ve sendika yöneticilerinin olduğu toplantıda kendisine sorulmuştur; bunun ne anlama geldiğinin açıklaması istenmiştir. Tabii ki

patronun yanında suspus olan eski baştemsilci, başka ortamlarda birçok gerekçelere sığınmıştır. Yaşananlar patronun ne demek istediğini yeterince açıklamıyor mu?

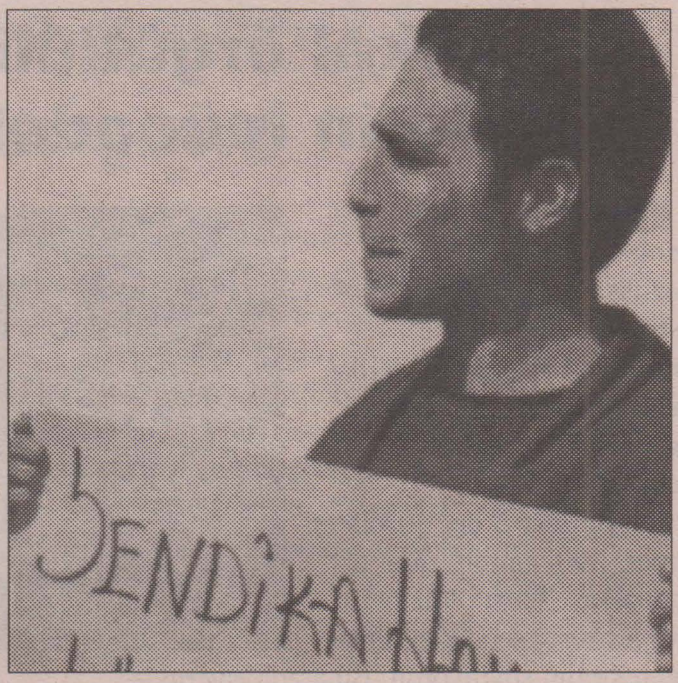
'Sınıf sendikacılığı' söylemini yıllardır dilinden düşürmeyen, aynı zamanda siyasi bir partinin ilçe yöneticiliğini yapan eski baştemsilci, fabrikanın devri gündemde iken, işçilere fabrikanın geçmiş tüm hakları ile yeni patrona devir olacağını söylemiştir. İşçilerin bugüne kadar hiçbir hakkını mücadele etmeden alamadığı gerçeğinin üzerinden atlayan eski baştemsilci, yasaların patronların çıkarını koruduğunu görmüştür. Yasaların neyi ve kimin haklarını savunduğunu Alkom işçileri de görmüştür. İşçiler Alkom'da yeniden örgütlenme çalışmasına başladığında eski baştemsilci ve sendika yöneticileri tarafından "patronla diyalog içindeyiz, mutabakatımız var" diyerek uyarılmıştır.

Nedir patronla olan mutabakatınız?

İşçiler bugüne kadar nerede patronla mutabakat yaparak örgütlenmiştir? Bu tarz bir örgütlülük işçilerin hakkını gerçekten savunabilir mi?

Patronun sendikaya karşı olmadığını her fırsatta vurgulayarak propagandasını yapanlar, patronun dayatması ile işçilerin sendika isteyip istemediği konusunda referandum yapmışlardır. Herşeyden önce Alumag -yeni adıyla Alkom- örgütlü, sendikalı bir yerdir. İşçilerin örgütlülükleri konusunda hiçbir tereddütleri yoktur ve adına referandum denilen patron dayatmasına sendikamızın alet olması düşündürücüdür.

Kaldı ki bizim savunduğumuz, DİSK'in de yıllardır savunduğu referandum, gerici-faşist, mafya sendikacılığa karşı sendika seçme özgürlüğüdür. Sendikal örgütlülük burjuva yasalara göre bile bir haktır. Patronlar sınıfı bu hakka tahammül edemese de bu böyledir. Yoksa "sendika olsun mu, olmasın mı?" diye referandum yapılamaz. Biz tüm fabrika ve işyerlerinde tartışmasız sendikal örgütlülüğü



savunuruz ve bunun gerekleri için çalışır/mücadele ederiz.

Alkom işçisi sendika tercihini yapmamış mıdır? Hani siz "patron sendikaya karşı değil" diyordunuz, peki bu refarandum da ne oluyor? İşçilerin mücadele ile kazanmış oldukları hakları tekrar pazarlık masasına yatırmak doğru bir tutum değildir.

Referandumda sonucun "evet" çıkması ile örgütlenme çalışması başlattınız. Neden aylardır örgütlenme yaparak yetki istemediniz? Peki patron, binbir oyun ve baskıyla olumsuz bir sonuç çıkarabilseydi ne yapacaktınız? İşçiler sendikal örgütlüğünden vaz mı geçecekti? Sendikamız patronla yaptığı anlaşmaya sadık mı kalacaktı? Sendikalaşma bir haktır ve bu, hiçbir biçimde pazarlık konusu yapılamaz!

Son olarak Alkom işçilerine bir şeyler söylemek istiyorum. Kazanımlarınız üzerinden birilerinin nemalanmasına izin mi vereceksiniz? Asıl güç sizde, iç örgütlülüğünüzdedir. Bu gücünüzü dün patrona nasıl gösterdiyseniz, bugün de Castblair'deki sınıf kardeşleriniz gibi, sorunlarınızı çözmeye yanaşmayan sendikal anlayışlara gösterebilirsiniz.

Aydınlık bir gelecekte buluşmak dileğiyle değil, aydınlık bir geleceği birlikte kurmak dileğiyle hoşça kalın...

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

Sendikal örgütlülük icazetle değil, işçilerin mücadelesiyle kazanılır!

Merhaba işçiler ve emekçiler. Biz Alkom'da çalışan işçiler olarak sendikal örgütlenme mücadelemizi, patronlardan icazet almadan, kendi sınıf gücümüze dayanarak sürdüreceğiz.



İşyerimiz el değiştirdikten sonra yeni patron, sürekli sendikaya karşı olmadığını ve herkesin sendikalı olması gerektiğini söylüyordu. Bu arada işyerinde sendika tarafından, "sendika nedir, nasıl işler?" ve "işçi sağlığı, iş güvenligi" eğitimi de verildi.

Biz de işyerinde yeni işe girenleri, sendikaya üye yapmak için çalışma başlattık ve bir biçimde uyarıldık. Bu uyarı, sendika ve eski baştemsilcimiz -patronun şimdiki endüstriyel ilişkiler sorumlusu- tarafından, "işverenle diyalog içindeyiz mutabakatımız var" diye yapıldı. Yapılan görüşmeler sürekli patron tarafından "diğer ortaklarımız yok" denilerek sendikacılarımızı oyalayarak geçiştirilmiştir. Sendika bu oyalama taktiğine alet olup, patronun keyfini bekler oldu.

İşçilere, sürekli olarak "sendika geliyor, gelecek, işveren karşı değil, üyelikler başlayacak" deniyordu. Bunları beklerken gördük ki, örgütlenmeye, sendikaya karşı olmayan patron, sendika genel merkeziyle birlikte sandık getirmiş. Sendikaya "evet mi, hayır mı" oylaması, yani referandum yapılacak. Referandum yapılmadan bir gün önce patron tarafından ilan asıldı ve sabah 08.00'de toplantı yapılacağı duyuruldu. Meğer bu toplantı referandum toplantısıymış. Sandığı gören işçiler şaşkınlık içindeydi. "Bugüne kadar söylenenlere ne oldu?" diye sormaya başladılar. Bu gerçek gösterdi ki, bir oyalama yapılmış, bu oyalamaya en başta eski baştemsilci olmak üzere sendikamız da alet olmuştur.

Sonuçta "sendikaya evet" çıktı. Fakat sendika tarafından dillendirilen, "Biz de durumu bir gün önce öğrendik, işverenin isteği olan bu referanduma hayır diyemedik, bunu işçilere duyurduk, çalışmasını yaptık" söylemleri doğru değildir.

Sonuçta hayır çıksaydı bugüne kadar bekleyen sendikamız ne yapacaktı? İşçiler evet diyene kadar beklemeye devam mı edeceklerdi?

Şu iyi bilinmelidir ki, sendikal örgütlülük icazetle değil işçilerin örgütlü mücadelesiyle kazanılır.

Referandum örgütlenen iki sendika arasında yapılabilir ve bu anlamlı da olur. Bu işçilerin istedikleri sendikayı seçme özgürlüğü anlamına gelir.

Sermaye iktidarı yeni saldırılara hazırlanıyor. Yine mücadeleyle kazandığımız haklarımızı gaspedecekler. Patronlar işçi haklarını tanımıyorlar, onları köle gibi çalıştırmak istiyorlar. Bu saldırılara karşı örgütlenmeli, sınıf bilinciyle sendikalı olup mücadele etmeliyiz. Hak gasplarına karşı yeni haklar kazanmalıyız.

***

Not: Referandumdan sonra eski baştemsilci ve sendika, patrondan "biz üyeliklere başlayacağız, sorun çıkmasın" diye onay almıştır. "Ben örgütleme yapıyorum, işçileri örgütlüyorum" diyerek dolaşan ve herşeyden haberi olanlar sadece dört işçiyi üye yapmışlardır. Diğer tüm üyelikler bu görüşmelerden haberi olmayan patrondan onay almayan işçiler tarafından yapılmıştır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Alkom işçileri

Yaklaşan TİS'lere seyirci kalma, görev başına!



Belediyelerde TİS görüşmeleri sonucunda çok sayıda grev kararı asılmış durumda. Bu dönem sermaye 4857 sayılı yeni iş yasasıyla bize köleliği dayatıyor. Metalde yapılacak olan grup toplu iş görüşmelerinde ise, bugüne kadar belirleyici olan, hain çete Türk Metal Sendikası olmuştur. Birleşik Metal-İş de Türk Metal'i bahane ederek bu sözleşmelere aynen imza atmıştır. Türk Metal'in tavrı bir önceki sözleşmeden ve işçi düşmanı Özbek'in açıklamalarından da bellidir. Bu sermaye uşağı, esnek üretimle bir sorunlarının olmadığını, esnek üretime hayır demeyeceklerini açıklamış bulunuyor.

Böylece bu hainlerin nasıl bir sözleşme imzalayacakları şimdiden belli olmuş durumda. Tabii ki önemli olan bu TİS'te, Birleşik Metal-İş'in alacağı tutumdur. 'Sınıf sendikacılığı' şiarı ile gelen yeni yönetim için TİS dönemi bir sınav olacaktır.

Peki bizler ne yapacağız?

Kurbanlık koyunlar gibi kasabın gelip bizi kesmesini mi bekleyeceğiz? Yoksa "bu TİS'te görüşülen kendi geleceğimdir" bilinciyle hareket ederek görüşmeleri etkileyecek bir tavır mı geliştireceğiz? Görüşmelerden nasıl bir sonuç çıkacağı tabii ki bizim alacağımız karara ve tutuma bağlıdır. Asıl belirleyici olacak olan tabandan örgütleyeceğimiz kendi gücümüzdür.

TİS görüşmelerinde en önemlisi **katılımcılıktır**. Ne kadar çok işçi bu sürece dahil olursa, TİS'de o oranda işçilerin talepleri doğrultusunda gerçekleşir. Dar katılımcılık ise kazanımların da dar kalması anlamına gelmektedir. Varolan yerde fabrika komiteleri, TİS komiteleri olarak görev yapmalı. Fabrika komitelerinin olmadığı yerlerde ise derhal fabrika komiteleri seçilmeli ve TİS görüşmeleri bu komiteler üzerinden yürümelidir. Bir diğer önemli nokta ise **açıklıktır**. TİS komiteleri günbegün tüm gelişmeleri işçilere duyurmalı, onların görüşlerini alarak yeni ve etkin stratejiler geliştirmelidir. Bu yıl toplusözleşmelerde tıkanmanın esnek üretimde yaşanacağı kesin gibi gözüküyor. Bu da şunu gösteriyor ki, ücret iyileştirmesi, iş güvencesi vb. kazanılmış haklarımızın korunması bu saldırıyı göğüsleyebilmekten geçiyor.

Dayatacakları bir diğer konu ise "işyeri barışı" adı altında sömürülerini saklamaktır. "Aynı gemi" hikayeleri ile işçi-emekçileri kandırabilenlerin kriz dönemindeki uygulamaları ile yalan ve ikiyüzlülüğü ortaya çıkmıştır. Evet aynı gemideyiz gibi gözüküyor ama gemi okyanusta batarken filikaya binen hep onlar oluyor.

Fabrikalar/işyerleri temel alınarak, geniş katılımlı TİS komiteleri kurmak en acil görevlerimiz arasındadır. Komiteler, görüşmelere kazanılmış hakları korumak kaygısına düşerek yenik başlamamalıdır. Hedef, kazanımlarımızı daha ileri boyuta taşımak olmak zorunda. Ancak böyle bir bakış ve hazırlık işçilerin mevcut kazanımlarının korunmasını ve yeni kazanım elde etmesini sağlar. Böylece kazanımlarımıza saldırma cesaretini kimse kendinde bulamaz.

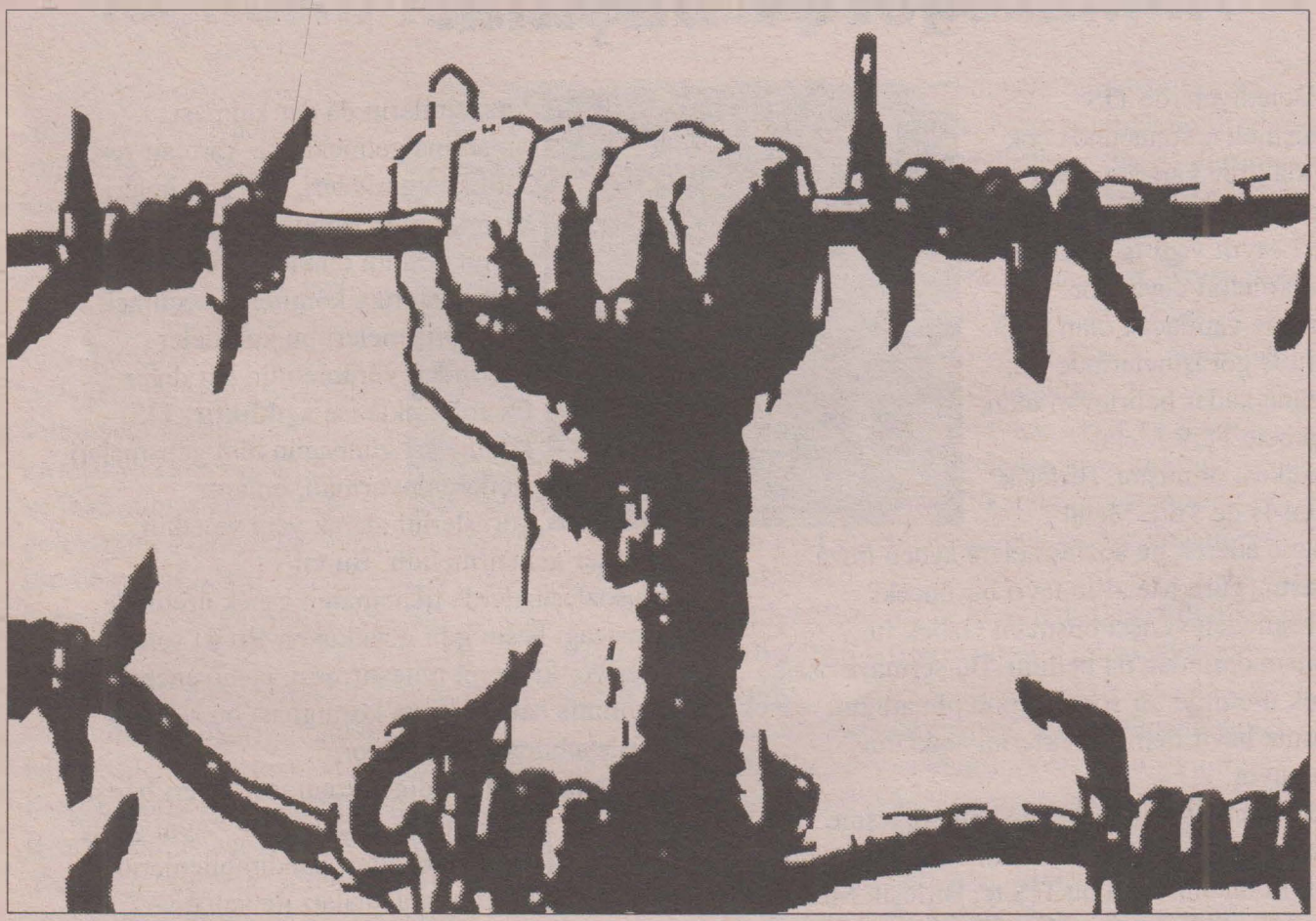
Hemen geniş tabanlı TİS komiteleri kuralım!

Kahrolsun Ortaçağ kölelik yasaları!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

İşçi kütüphanesinden...



Kitabın adı: İsyan
Yazarı: B. Traven
Yayınevi: Habora Yayınevi

Varlığımız o değin değersizlendi, ucuzladı ki:
Bizi asanları öldürmek, pahalıya mal olmaz Bize
Eğer insanca davranmıyorsak
Bizi asanlar yakınsınlar, sızlansınlar bu duruma.
Kızılderili halk türküsü

İsyan, Meksikalı yazar B. Traven'in, Meksika'daki zorba iktidarın uygulamalarını ve ona karşı gelişen devrimci hareketi anlatan romanı. Yazar Kızılderili bir köylüden yola çıkarak, faşizmin insanlık dışı uygulamalarını ve bu uygulamaya karşı gelişen ayaklanmaları günümüze taşımış.

Kızılderili bir köylü olan Candino küçük tarlasını ekerek iki çocuğu ve eşiyle yaşamaya çalışmaktadır. Büyük toprak sahiplerinin tüm baskılarına ve rüşvetlerine rağmen özgürlüğünü kısıtlamak anlamına gelen, büyük çiftliklerde çalışmaya yanaşmamaktadır. Ama eşi hastalanır ve ilçedeki doktora götürmek zorunda kalır. Bu olay Candino'nun hayatının dönüm noktasıdır. Bataklık ormanlarında ağaç kesen firmalara işçi pazarlayan simsarın eline düşmemesi için hiçbir şansı kalmamıştır artık.

Bataklık ormanlarındaki çalışma koşullarını anlatabilmek, oradaki vahşetin boyutunu tanımlayabilmek kolay değil. İşçilerin sağ kalmaları, patronlar için keseceği kütükten dolayı önemlidir. Onun insan olarak başka bir değeri

yoktur. Gerektiğinde bir hayvan gibi öldürmekse onları düşündüren bir şey değildir. Onlar kurdukları sistemle bu cehennemde çalıştıracak işçileri daima bulacaklarına güvenirler. Cezalandırmalar rutinleştikçe etkileri azalmakta, bu da faşistleri yeni yöntemler bulmaya zorlamaktadır. Kırbaç sıradanlaşmış, ayaklarından asmalar zamanla etkisini kaybetmiştir.

Ama faşist baskıya karşı işçilerde kin ve öfke artmaktadır. İşçiler bu zulme karşı daha fazla dayanamazlar. "İçleri öylesine kin ve nefretle dolmuştu ki, sonuç nasıl olursa olsun yenilgiye uğrasalar bile, düşmanlarıyla savaşmak onlar için yine de bir kurtuluş olacaktı. Onların sırtı yere gelmezdi. Bilinçlerinde yenilmek yoktu. Ya ölürler ya da yenerlerdi. Kimse başka bir şey istemiyor, ummuyordu. Tek kişi bile, başka herhangi bir sonucu düşünmemekteydi. Yaşamları öylesine değersiz ve anlamsızdı ki artık, kendilerini korumak amacıyla savaştan kaçınmak, düşmanlarla karşılaşmamak için patikalarda sürünerek ormandan kaçıp gitmektense isyan etmiş olmak bilinci içinde ölmek, onlara göre bir kez daha önemliydi."

İsyan, faşizmin vahşetini tüm çıplaklığı ile görebileceğiniz bir roman. Aslında çevremize bakınca, aynı vahşetle yüzyüze yaşadığımızı görürüz. Belki biraz şekil değiştirmiş olabilir ama vahşet devam ediyor. Ve sınırsız sınıfsız bir dünya kuruluncaya kadar da devam edecek.

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

Alişim

Kasnağından fırlayan kayışa
kaptırdın mı kolunu Alişim?
Daha dün öğle paydosundan önce
Zileli'nin gitti ayakları.
Yazıldı onun da raporu:
"İhmalden"
Gidenler gitti Alişim,
boş kaldı ceketinin sağ kolu...
Hadi köyüne döndün diyelim,
tek elle sabanı kavrasan bile
Sarı öküz gün görmüştür,
Anlar işin iç yüzünü!
Üzülme Alişim, sabana geçmezse hükmün
Ağanın davarlarına geçer...
Kim görecek kepenek altında eksiğini,
kapılanırsın boğaz tokluğuna.
Varsın duvarda asılı kalsın bağlaman
beklesin mızrabını.
Sağ yanın yastık ister Alişim
sol yanın sevdiğini.
Ve lakin kızlar emektar sazın gibi
çifte kol ister saracak!

Rıfat Ilgaz

Her yıl yaklaşık 2 milyon işçi, iş kazalarında ve işle ilgili hastalıklardan dolayı yaşamını kaybetmektedir...

Bu ölümlerin en az 355 bini çalışırken meydana gelen kazalardan kaynaklanmaktadır...



Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 135 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ağustos 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST